

“Movilitat assegurada”

Amb aquestes paraules els diaris d'els que ens governen han anunciat la desconvocatòria de la vaga de transports i la seguretat que no n'hi haurà cap inconveniència per les empreses multinacionals del MobileWorldCongress. Però la movilitat de la qual parlen va molt més enllà de la qüestió de que busos i metros mantinguin l'activitat. La movilitat a la qual fan referència és una lògica que porten anys imposant al teixit social sencer, és una movilitat que ens afecta a tothom. És el seu poder de treure encara més l'estabilitat laboral i augmentar la precarietat, en la línia de l'última Reforma Laboral. És el seu poder de posar-nos preus de transport encara més abusius i negar-se a complir els propis convenis signats amb les treballadores i els treballadors de TMB. És el seu poder de robar-nos encara més les necessitats de vida, recortant i privatitzant la sanitat i l'educació. És el seu poder de seguir enriquint-se a costa de la nostra misèria.

La seva movilitat és la nostra precarietat. Ens poden explotar i acomiadar quan vulguin. L'exemple perfecte d'això és el propi fenomen de la fira de mòbils. Mentre la premsa parla de tots els diners que la fira ens donarà, els beneficis reals estan destinats per a ells i la resta són llocs de treball mal remunerats i cada cop amb pitjors condicions, que duren cinc dies i després ens deixen un altre cop a la cua de l'atur. La movilitat és la flexibilització al treball, tant per a que ens forcin a movilitzar-nos cap a treballs de merda, com per a que puguin fer-nos fora quan més els hi convingui. És el mobbing i els desnonaments que patim quotidianament, per a que els bancs puguin apropiarse de les nostres cases i encara continuar cobrant els deutes. Són els plans urbanístics que ens imposen per “renovar” el nostre barri, fent fora els veïns, substituïnt-los per turistes i moderns adinerats. No és una movilitat humana, ja que quan les persones han d'immigrar per motius de subsistència, es troben amb fronteres cada cop més militaritzades i una opinió pública—fabricada per la premsa—cada cop més xenòfoba. Aquesta movilitat és la victòria del Capital per sobre de les nostres vides.

Durant tot el mes de febrer, els treballadors i les treballadores de metro i bus van estar demanant la solidaritat per recolzar una vaga de transport contra l'incompliment del conveni que tenien signant amb TMB, contra les retallades de línies i contra la pujada abusiva dels preus de transport. Aquesta lluita es dona en un context generalitzat de precarització i empitjorament laboral, retallades constants i una pobresa en augment. Mitjançant la pressió tant mediàtica com institucional i gràcies a la tasca ja reiterada dels maleïts sindicats pactistes, una part dels treballadors van acabar traïnt a l'unitat que tenien— les plantilles de metro i bus—i al compromís amb els usuaris i tota la gent solidària. Van regalar una victòria a Trias, als directius de TMB i a totes les forces que estan impulsant la precarització que ens perjudica. La vaga i tota la esperança de lluita la vam perdre abans fins i tot de començar.

De molts sindicats ja sabem quin peu calcen, però que la majoria dels treballadors s'hagin venut tan ràpidament i per tan poca cosa és una traïció en si mateix a les possibilitats que moltes tenim de plantar cara a aquest sistema. Els traidors no només són interessats i insolidaris, sino que són poc intel·ligents. Han perdut molta credibilitat i recolzament. Quan TMB torni a apretar-lis—cosa que segur succeirà—a qui esperaran trobar-se al seu costat? Tots sabem que a partir de la Reforma Laboral, els convenis passaràn a ser paper mullat... L'única manera de mantenir o millorar les condicions laborals serà a través de pressió social i la lluita al carrer.

Aquests treballadors són la vergonya de Barcelona. Però que ens podem esperar de la seva actitud quan la carència de solidaritat i suport mutu s'ha normalitzat des de fa molts anys gràcies a les forces econòmiques, mediàtiques i polítiques i al nostre aïllament i apatia? La democràcia ha aconseguit allò que la dictadura mai va assolir. Avui dia el capitalisme és més fort que abans i nosaltres no tenim mitjans per defensar-nos.

El futur només conté una lliçó important: o mirem pel nostre cul i ens rendim a la mínima o ens juntem per recuperar la solidaritat i lluitem i ataquem fins al final!